

Speciale Studie 30

Uitgebreidere studies

VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

De Christen in militaire dienst

Door Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

De profeet Jesaja vertelt over een tijd die zal komen waarin **“geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen”**.¹ De psalmist spreekt over diezelfde tijd en verklaart over God dat Hij **“oorlogen doet ophouden tot het einde der aarde”**.² De dag zal zeker komen waarop God zal ingrijpen in de aangelegenheden van mensen en volkeren en dan zullen deze beloften werkelijkheid worden. Het is overduidelijk dat ze vandaag de dag nog geen werkelijkheid zijn. De zegen van algemene vrede is momenteel niet de toestand waarin de mensheid verkeert. Naties heffen hun zwaard tegen naties en oorlog is bijna normaal geworden. Dit heeft geleid tot een situatie waarin miljoenen mensen uit het burgerleven worden opgeroepen om in het leger van hun land te dienen. Onder deze miljoenen bevinden zich duizenden die het volste recht hebben om de naam Christen te dragen in de hoogste betekenis van dat woord. Deze boodschap is geschreven voor deze Christenen in militaire dienst. Gezien het huidige onzorgvuldige gebruik van termen, is er echter enige overeenstemming nodig over de betekenis van het woord ‘Christen’.

De Bijbel vertelt ons dat de discipelen voor het eerst Christenen werden genoemd in Antiochië.³ Het is duidelijk dat zij zo werden genoemd omdat zij geloofden in en volgelingen waren van de opgestane Jezus, die zij als de Christus van God beschouwden en die zij als Heer van allen erkenden. De naam Christen was in die tijd een scheldwoord en werd gebruikt in verband met enkele van de meest gewelddadige vervolgingen uit de vroege tijd. Mensen moesten lijden omdat hun vervolgers hen als Christenen bestempelden. Mensen namen de naam Christen niet aan tenzij ze zeker wisten dat ze de prijs konden betalen die het dragen van deze naam van hen zou vragen.

De benaming ‘Christen’ mag niet op een losse of willekeurige manier worden gegeven of aangenomen. Dat zou in feite neerkomen op het misbruiken van de naam van de Heer. Niemand heeft het recht om Christen te worden genoemd of zichzelf Christen te noemen alleen omdat hij in een zogenaamd christelijk land is geboren en woont, of omdat hij deel uitmaakt van een zogenaamd christelijk gezin, of omdat hij lid is van een zogenaamde christelijke kerk. Een mens kan alleen Christen worden genoemd of zichzelf Christen noemen als hij door persoonlijk geloof in de Heer Jezus Christus een verwant is geworden van God.

Hoewel God de Schepper is van alle mensen en alle mensen door de schepping met Hem verbonden zijn, is een veel hogere en intiemere relatie tussen God en individuele mensen mogelijk. God heeft tussen Zichzelf en de mensen de intieme relatie van Vader en kind mogelijk gemaakt. Deze buitengewoon begerenswaardige verwantschap is gebaseerd op de dood van zijn eigen Zoon aan het kruis, en wordt werkelijkheid met God wanneer Jezus Christus het voorwerp van ons persoonlijk geloof wordt. Dit is het duidelijke getuigenis van de Heilige Schrift:

“Een ieder, die de Zoon loochent, heeft ook de Vader niet. Wie de Zoon belijdt, heeft ook de Vader”
(I Joh.2:23).

Als wij de Vader hebben, betekent dat dat wij tot zijn kinderen behoren. Deze verwantschap kan niet bestaan als de Zoon van God wordt verloochend, maar het is een feit in de ogen van God als wij oprecht ons geloof in Hem kunnen belijden.

Op dit punt moet nadrukkelijk worden gesteld dat er niets in kerkelijke verbanden of sacramenten is dat iets aan deze verwantschap kan toevoegen of deze echter kan maken. Evenmin kan de afwezigheid daarvan iets aan deze verwantschap afdoen. God wordt niet de Vader van mensen wanneer zij zich bij een kerk aansluiten of gedoopt worden. Hij wordt de Vader van mensen en zij worden zijn kinderen wanneer zij in de Here Jezus Christus geloven. De gelovige in de Here Jezus Christus wordt niet méér een kind van de

---

¹ Jesaja 2:4. Voetnoten zijn van de vertaler.

Citaten zijn uit de Nieuwe Vertaling 1951 van het NBG, tenzij anders vermeld.

² Psalm 46:10.

³ Handelingen 11:26.

Vader als hij lid wordt van een kerk en hij wordt niet minder een kind van de Vader als hij besluit geen lid van een kerk te worden. Mensen die een kerk tot bemiddelaar tussen de mens en Christus willen maken, zullen het niet eens zijn met dit standpunt; het blijft echter een feit dat er slechts één Middelaar is tussen God en de mens. Deze Middelaar is de mens Christus Jezus. "Want er is één God en ook één middelaar tussen God en mensen, de mens Christus Jezus" (I Tim.2:5).

Er is geen middelaar nodig tussen de mens en Christus. God heeft niets tussen de zondaar en de Verlosser van zondaars geplaatst. De relatie met God is het resultaat van persoonlijk geloof in Jezus Christus en niet het resultaat van aansluiting bij een religieuze organisatie. De individuele gelovige in de Heer Jezus Christus kan het nuttig achten om zich aan te sluiten bij een bepaalde tak van de georganiseerde religie, maar hij moet beseffen dat een dergelijke daad geen invloed heeft op zijn relatie met God. Hij mag een ander dat niet doet nooit veroordelen als niet-Christen. Men moet niet vergeten dat veel mensen die NIET geloven zich bij kerken aansluiten, en dat veel mensen die WEL geloven zich niet bij een georganiseerde religie aansluiten. De intieme verwantschap die God tussen Zichzelf en de mens mogelijk heeft gemaakt, is geen kerkelijke relatie. Ze heeft niets met kerken te maken. Het is een persoonlijke en individuele relatie. Ze heeft te maken met het persoonlijke geloof van een individu en is volledig en uitsluitend gebaseerd op het werk van Christus. Deze boodschap is gericht tot de mannen in militaire dienst die persoonlijk in de Heer Jezus Christus geloven. Deze woorden zijn gericht tot hen die voor Christus willen leven. Er zijn niet weinig gelovigen zoals zij, en velen van hen bevinden zich in dat grote gezelschap van mensen die uit het burgerleven zijn opgeroepen om hun land te dienen.

Het gevaar onderkennen

In tijden van oorlog kan er geen grotere fout worden gemaakt dan de kracht van een vijand te onderschatten. Het is altijd een ernstige fout als we de gevaren die bepaalde situaties met zich mee kunnen brengen, niet onderkennen. De Christen die deel gaat uitmaken van het militaire leven, moet beseffen dat de omstandigheden bijzonder zijn en dat deze een zeer reële bedreiging vormen voor het geestelijk leven van ieder mens. Het zou een tragische fout zijn om dit te negeren. Een echte test voor het geestelijk leven doet zich voor op het moment dat een mens gedwongen wordt om ingrijpende veranderingen te ondergaan. Niettemin kan als absolute waarheid worden gesteld dat het christelijke leven onder alle omstandigheden kan worden geleefd, zelfs onder de meest ongunstige omstandigheden.

Een religieus leven kan alleen onder bepaalde gunstige omstandigheden worden geleefd, maar het nieuwe leven in Christus Jezus kan, ongeacht de positie waarin hij zich bevindt, door een individu worden geleefd. In feite kan de werkelijkheid van elk christelijk getuigenis in twijfel worden getrokken als een waar geestelijk leven niet in al zijn volheid kan worden gehandhaafd, ongeacht de situatie. Ieder mens die door persoonlijk geloof in Jezus Christus met God verbonden is, kan in het leger net zo'n volmaakt en trouw leven voor God leiden als in het burgerleven. Wie niet voor God kan leven terwijl hij als soldaat dient, zou onder geen enkele omstandigheid voor God kunnen leven. Het intens praktische karakter van het nieuwe leven in Christus Jezus is zodanig dat deze het best lijkt te bloeien en het helderst lijkt te schijnen wanneer de omstandigheden er ongunstig voor zijn.

De voorgaande uitspraken klinken misschien vreemd in de oren van velen die onder aanbidding het bijwonen en uitzitten van wat zij 'de ochtenddienst' noemen verstaan, die onder gebed verstaan het bijwonen van een 'gebedsbijeenkomst', of die onder Bijbelstudie verstaan het deelnemen aan een Bijbelstudiegroep. Maar ze zullen niet vreemd klinken voor de ware christelijke individualist, die heeft ontdekt dat ware aanbidding 'in geest en in waarheid' is, dat waar gebed een voortdurend kijken naar en putten uit God is – voor elke behoefte, en dat Bijbelstudie het werk is van het individu dat de waarheid zoekt die God in zijn woord heeft verankerd. Om de uitdaging duidelijk te maken, moet deze waarheid worden herhaald: iemand die het christelijke leven niet kan leiden in militaire dienst, zou het christelijke leven ook niet kunnen leiden als hij een inwonende student was aan een theologische hogeschool.

Geloof, het grote fundament

Voordat iemand een succesvol christelijk leven kan leiden, moet hij zeker zijn van één belangrijk fundament. Dit is het enige fundament waarop een waar christelijk leven kan worden gebouwd. Hij moet bij Jezus Christus horen. Jezus Christus moet bij hem horen. Zoals eerder gezegd, is dit alleen mogelijk als er persoonlijk geloof in Jezus Christus is.

We moeten beseffen dat geloof geen abstract begrip is. Het moet duidelijk en concreet zijn, want om onze houding de naam 'geloof' te kunnen geven, moet die gericht zijn op iemand, iets of een bepaalde uitspraak. Het geloof dat de Bijbel verheerlijkt, het geloof dat mensen met God verbindt, het geloof dat zoveel zegeningen brengt, is het geloof in wat God heeft geopenbaard over Jezus Christus.

In de taal waarin het Nieuwe Testament oorspronkelijk werd geschreven, is het woord voor geloof en vertrouwen hetzelfde Griekse woord; daarom mag er geen onderscheid worden gemaakt tussen de woorden zoals ze in onze vertalingen voorkomen. Bij het vertalen van het Grieks naar het Nederlands is de vertaler genoodzaakt twee woorden te gebruiken, maar we mogen ons nooit door deze noodzaak van vertaling in verwarring laten brengen. Wanneer we het woord 'geloof' tegenkomen, moeten we daarin het idee van 'vertrouwen' lezen, en evenzo moeten we, wanneer we het woord 'vertrouwen' tegenkomen, daarin alles lezen wat in het woord 'geloof' te vinden is.

In de eenvoudige Bijbelse definitie wordt geloof (of vertrouwen) gezien als God op zijn woord geloven en daarnaar handelen of denken. Geloof in Jezus Christus hebben, is geloven in de beschrijving die God van zijn Zoon heeft gegeven. Deze beschrijving bestaat uit het getuigenis dat de Bijbel over Hem geeft. Deze beschrijving geloven is in Hem geloven. Er is geen andere manier om geloof in Christus te hebben. Er is geen andere manier om in Hem te geloven. Onze vergeving, onze verlossing, onze rechtvaardiging, Gods geschenk van eeuwig leven aan ons, hangt af van het geloof in het getuigenis dat God over zijn Zoon heeft gegeven.

“Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe” (Joh.3:16).

U moet zich goed realiseren dat er geen ritueel of ceremonie betrokken is bij, of verbonden is aan, ons geloof in de Here Jezus Christus. Het heeft geen zin om er een te bedenken of er een uit te voeren die iemand anders heeft bedacht. Geloof in Jezus Christus is ons geloof in Gods beschrijving van Hem en we geloven dit op dezelfde manier als we elk ander beschrijving, getuigenis of verklaring geloven. Er zijn geen twee manieren om iets te geloven. God heeft gesproken en ons in zijn Woord zijn beschrijving van zijn Zoon gegeven. We moeten Gods verslag geloven. We kunnen het niet negeren en oprecht beweren dat we in Jezus Christus geloven. We zijn gedwongen te beginnen met het geloven in het verslag; ook al wordt ons geloof in het verslag daarna ons vertrouwen in Degene over wie het spreekt, Jezus Christus.

Overweeg zorgvuldig het antwoord van Jezus Christus aan degenen die vroegen wat zij konden doen om “het werk Gods” te doen.

“Dit is het werk Gods, dat gij gelooft in Hem, die Hij gezonden heeft” (Joh.6:29).

Dit is Gods antwoord aan iedereen die deze vraag stelt: ‘is er geen werk dat wij voor God kunnen doen in ruil voor verlossing?’

“Hem echter, die niet werkt, maar zijn geloof vestigt op Hem, die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot gerechtigheid” (Rom.4:5).

De ware Christen is een persoonlijke en individuele gelovige. Hij is niet slechts iemand die zich heeft aangesloten bij een groep die beweert bepaalde dingen te geloven. Hij is zelf een gelovige. Hij gelooft in God, hij gelooft in de Here Jezus Christus. Hij gelooft in het Woord van God, hij gelooft dat Jezus Christus de

Verlosser van zondaars is, hij gelooft in de doeltreffendheid van de Verlosser met betrekking tot de hele kwestie van de zonde, hij gelooft in de belofte van de Verlosser om hem uit de dood op te wekken, opdat hij het eeuwige leven zou beërven. De aansporing van de apostel Paulus: **“Stelt uzelf op de proef, of gij wel in het geloof zijt, onderzoekt uzelf”**⁴, is van het grootste belang. Het benadrukt de altijd aanwezige noodzaak om voorzichtig te zijn, opdat het eerste grote principe van het christelijke leven en de christelijke ervaring niet wordt verwaarloosd. Als de lezer in militaire dienst is getreden met het fundament van persoonlijk geloof in Jezus Christus onder zijn voeten, zal dat niet worden veranderd door nieuwe omstandigheden. Je gaat naar binnen als een mens van geloof, je moet doorgaan als een mens van geloof, en je moet er weer uit komen als iemand die een beproeving heeft doorstaan en als overwinnaar tevoorschijn is gekomen.

We zullen nu het tweede grote fundament van het christelijke leven en de christelijke ervaring bekijken.

Het Woord van God

De mens van God in militaire dienst wordt bedreigd met geestelijk falen en nederlaag als hij niet erkent dat de Bijbel een door God bepaalde plaats in zijn leven moet innemen. Het belangrijkste feit in het universum is dat God heeft gesproken en dat dit feit nooit kan worden genegeerd door iemand die God de juiste plaats in zijn leven wil geven. Het gebruikelijke advies is om ‘elke dag je Bijbel te lezen’, maar dat suggereert dat het lezen van de Bijbel een religieuze plicht is. Bijbellezers moeten een duidelijk doel hebben wil het enige waarde hebben. God heeft ons de Bijbel gegeven zodat we erdoor onderricht, verlicht, verbeterd en opgevoed worden in de gerechtigheid. God heeft gesproken, en het is de belangrijkste plicht van de Christen om vertrouwd te raken met wat Hij heeft gezegd. De betekenis van zijn uitspraken, de interpretatie van zijn woorden, is secundair. We moeten eerst en vooral de eenvoudige historische inhoud van de Bijbel goed in ons hoofd krijgen. Het is onze plicht om te weten wat de Bijbel zegt. De betekenis kan alleen van God komen. Inzicht in de Bijbel kan alleen worden gegeven aan hen die weten wat de Bijbel zegt, en deze gave van inzicht kan worden uitgesteld tot het moment dat onze behoefte en omstandigheden dat vereisen.

De tijd die de lezer in militaire dienst zal doorbrengen, is onbepaald. Het kan twee, drie of meer jaren zijn. Hoe lang die tijd ook mag zijn, hij kan een echte winst aan kennis boeken als er een duidelijk doel is om te weten wat de Bijbel zegt. De voortgang kan pijnlijk traag lijken, en soms zal hij de neiging hebben om alles op te geven omdat hij niet meteen begrijpt wat hij leest, maar er is geen gemakkelijke weg naar kennis van het woord van God. Als er een duidelijk doel is, kan hij in zijn diensttijd een veel betere kennis verwerven van wat God in de bladzijden van zijn boek heeft gezegd.

Ter verduidelijking: neem bijvoorbeeld het eerste boek van de Bijbel, Genesis. Stel dat iemand besluit om zich vertrouwd te maken met alles wat in de vijftig hoofdstukken van dit boek staat. Het blijkt een historisch verslag te zijn van gebeurtenissen en personen. Het vertelt wat er gebeurde, wat er werd gedaan en wat er werd gezegd. Het vertelt over de schepping, over Adam en Eva, over hun verleiding en zonde. Het is het verslag van Kaïn, Abel, Seth, Henoch, Metuselach en Noach. Het vertelt over de zondvloed en de toren van Babel. Het geeft de geschiedenis van Abraham, Isaak, Jakob en Jozef. Als iemand alles heeft geleerd wat het over deze gebeurtenissen en personen verkondigt, heeft hij een praktische kennis van het boek Genesis. Hij zal niet alles begrijpen, hij zal veel vragen en problemen hebben, maar hij zal bekend zijn met het boek. Hierdoor is hij in staat om na verloop van tijd de door God gegeven interpretatie te ontvangen. Genesis is geen boek over moraal, het is niet geschreven om de mens te vertellen wat goed en fout is, maar in de bladzijden ervan vinden we een getrouw verslag van Gods werken en wegen met de mens, en voor de mensen die dit boek kennen, heeft God een basis waarop Hij Zichzelf bekend kan maken.

---

⁴ II Corinthiërs 13:5^a.

Een meer relevant voorbeeld is het vierde boek van het Nieuwe Testament, het evangelie van Johannes. Aan het einde van dit boek vertelt de schrijver ons het doel waarvoor het is geschreven.

“Jezus heeft nog wel vele andere tekenen voor de ogen zijner discipelen gedaan, die niet beschreven zijn in dit boek, maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, en opdat gij, gelovende, het leven hebt in zijn naam” (Joh.20:30-31).

In het evangelie van Johannes vinden we een samenvatting of een kern van de beschrijving die God van zijn Zoon heeft gegeven. Geloven in de inhoud van dit boek is geloven in de samenvatting van het getuigenis van God over Jezus Christus. Het evangelie van Johannes is geen lang boek. De gemiddelde lezer kan de eenentwintig hoofdstukken in ongeveer twee uur lezen, wat erg weinig tijd is voor een boek van zo groot belang. Maar één keer lezen is niet genoeg. Dit boek moet worden gelezen, herlezen en zorgvuldig overwogen. Het moet worden gelezen met als enig doel te ontdekken wat God wil dat wij geloven. Als dit wordt gedaan, kan een exacte kennis van de inhoud van dit evangelie worden verkregen, en degenen die kennis hebben van alleen dit ene boek zullen in het bezit zijn van iets wat maar heel weinig belijdende christenen vandaag de dag kunnen claimen. Zij zullen de enige ware basis voor geloof in Jezus Christus bezitten. De jaren die in militaire dienst worden doorgebracht, hoeven niet vruchteloos te zijn. Ze kunnen worden gebruikt om vertrouwd te raken met het Woord van God.

Het ware geestelijke leven

De vele onjuiste ideeën die bestaan over wat een Gode welgevallig leven inhoudt, maken het noodzakelijk om bepaalde waarheden tegen een achtergrond van onjuistheden te presenteren. Tijdens de Tweede Wereldoorlog is er een boekje gepubliceerd dat beweerde advies te geven aan mannen in militaire dienst voor hun geestelijke leven; het was uiterst oppervlakkig. Het adviseerde mannen om “elke zondag de kerkdienst bij te wonen”. Afwezigheid bij een zondagsdienst, wanneer het mogelijk is om aanwezig te zijn, wordt in deze brochure voorgesteld als iets zo ernstigs dat de gemeenschap met God wordt verbroken. Er wordt ook op aangedrongen dat de militair ‘elke dag een kort stukje uit zijn Bijbel moet lezen, elke avond zijn gebeden moet opzeggen en moet trachten zijn “kameraden” tot Christus te bekeren.’ In het algemeen is dergelijk advies niet zo slecht, maar als je de details bekijkt, wordt het weerzinwekkend. Wat het gebed betreft, wordt hij gewaarschuwd dat hij zijn Heer verloochent als hij zijn godsvrucht niet openlijk toont voor zijn kameraden. Bovendien wordt hij aangespoord om de bewaker en criticus van de moraal van andere mannen te worden en bij elke gelegenheid zonde te bestraffen.

Al dit soort adviezen zijn verwerpelijk en kunnen niet sterk genoeg worden veroordeeld. Het zou van elke Christen in militaire dienst een religieuze extravert en een nieuwsgierige criticus maken. Zijn ongelovige metgezellen zouden alle redenen hebben om zijn aanwezigheid in hun midden te verfoeien.

Als iemand iets van geestelijke waarde uit een “godsdienstige plechtigheid” kan halen, is het goed om te gaan, maar als de dienst verstoken is van Bijbelse instructies, of bestaat uit mysterieuze rituelen, kan hij net zo goed wegblijven. Iemand die opgegroeid is met de verkeerde opvatting dat een godvrezend leven wordt gekenmerkt door het bijwonen van een godsdienstige bijeenkomst op zondag, zou kunnen denken dat er buiten die dienst geen leven voor God kan zijn. Maar iemand die de betekenis van ware aanbidding heeft geleerd, zal weten dat dit geen goddelijke noodzaak is. We kunnen niets van geestelijke aard verkrijgen door alleen maar een godsdienstige bijeenkomst bij te wonen.

Voor velen is de kwestie van het zogenaamde ‘houden van de sabbat’ van groot belang. De oppervlakkige gedachte dat iemand de zondag als sabbat houdt als hij op die dag een godsdienstige bijeenkomst bijwoont, of dat hij de zaterdag als sabbat houdt als hij op die dag naar de kerk gaat, heerst tegenwoordig overal. Hierover is veel meningsverschil geweest, waar elke Christen zich beter van kan onthouden, ongeacht zijn praktijken. De man van God kan zich baseren op de duidelijke uitspraak van de Schrift in Romeinen 14:5.

“Deze *immers* stelt de ene dag boven de andere, gene stelt ze alle gelijk. Ieder zij voor zijn eigen besef ten volle overtuigd.”

Het is de overtuiging van deze schrijver dat het voor mensen die als individuele mensen van God willen leven, het beste is om elke dag te beschouwen als een dag waarop God en Christus in hun persoonlijke leven worden vereerd en aanbeden. Als echter tijdens de militaire dienst de zondag een vrije dag is, doet de Christen er goed aan daarvan gebruik te maken om zijn geestelijk leven te bevorderen en te verbeteren.

Het morele leven

Een duidelijk kenmerk van het christelijke leven komt tot uiting in Paulus' woorden in Romeinen 6:12-13:

“Laat dan de zonde niet langer als koning heersen in uw sterfelijk lichaam, zodat gij aan zijn begeerten zoudt gehoorzamen, en stelt uw leden niet langer als wapenen der ongerechtigheid ten dienste van de zonde, maar stelt u ten dienste van God, als mensen, die dood zijn geweest, maar thans leven, en stelt uw leden als wapenen der gerechtigheid ten dienste van God.”

Dit gedeelte laat zien dat het Gods verlangen is dat wij een moreel leven leiden. Een moreel leven is niet noodzakelijkerwijs een christelijk leven, want hoge moraliteit laten mensen die geen Christen zijn vaak zien. Het christelijke leven is echter een moreel leven en niemand kan zichzelf als Christen beschouwen als zijn gedrag immoreel is. Het is algemeen bekend dat het militaire leven vaak een zware beproeving is voor het moraal van een mens. Als de moraal is gebaseerd op een ware relatie met God door geloof in Jezus Christus, zal zij elke storm doorstaan. De beproevingen van het militaire leven zullen snel aantonen of het een huis is dat op zand is gebouwd.

Veel moraliteit is gebaseerd op beperkingen die door anderen worden opgelegd. Mensen worden hierin gehouden door de druk die door anderen op hen wordt uitgeoefend. Een dergelijke moraal wordt over het algemeen als ongewenst beschouwd door iemand die daartoe wordt gedwongen, en wordt bij de eerste gelegenheid terzijde geschoven. Deze gelegenheid kan zich voordoen wanneer iemand van huis naar een studentenhuus verhuist, of wanneer een zakenman de stad verlaat voor een congres, of het kan de radicale overgang zijn van het burgerleven naar het leven als militair. Ware christelijke moraal is een zeer wenselijk bezit, dat zeer gewaardeerd wordt door de mensen die het hebben, en dat voortkomt uit een verlangen om God in alle dingen te behagen. Een dergelijke moraal zal elke beproeving doorstaan. Ze is gebaseerd op duidelijke gedragsregels die de gelovige heeft aangenomen als zijnde goed in de ogen van God. Gedragsregels zijn tegenwoordig zeldzaam, want zelfs goede mensen kunnen soms geen reden geven waarom ze goed zijn, en de meeste mensen doen wat de massa doet. Ze durven niet van tevoren principes voor hun handelen vast te stellen, uit angst dat ze dan niet meer op één lijn zitten met mensen die geen principes hebben.

Moraal zonder principes is geneigd weg te glijden en te verdwijnen, zoals een levende vis uit een natte hand kan glippen. Als je hem steviger vastgrijpt, helpt dat hem alleen maar om te ontsnappen. Een mens kan met afschuw naar een bepaalde zonde kijken en het gevoel hebben dat hij daar nooit bij betrokken zal raken. Maar er kunnen zich omstandigheden voordoen die hem voor bijzondere verleidingen stellen die hij nooit had verwacht, en dan glipt zijn moraal uit zijn greep. Deze was niet verankerd in enig principe en er was niets om haar vast te houden.

Neem bijvoorbeeld de kwestie van persoonlijke zedelijkheid. Als de Christen heeft besloten dat dit welgevallig is in de ogen van God, laat hij dit dan aannemen als een principe dat nooit mag worden opgegeven, ongeacht de omstandigheden. Door dit te doen heeft hij zichzelf sterk gewapend tegen de dag van verleiding. Hij heeft zijn moraal verankerd aan een principe dat gebaseerd is op wat God van hem verlangt.

Dan is er nog de kwestie van gokken, een veelvoorkomend kwaad onder militairen. De beloningen die gokken kan opleveren, zijn precies het tegenovergestelde van die welke eerlijk werk oplevert. Als de Christen van tevoren heeft besloten dat het in Gods ogen goed is dat hij materiële zaken verwerft door het werk van zijn handen, is de hele kwestie van gokken beantwoord en is de zaak beslist.

De enige veilige weg die de Christen kan volgen, is om van tevoren duidelijke principes aan te nemen met betrekking tot zaken als persoonlijke zedelijkheid, gokken, drinken en oneerlijkheid, zich vervolgens aan deze principes te houden en te weigeren ze onder welke omstandigheden dan ook op te geven. Wie heeft besloten Jezus Christus te volgen, mag niet toestaan dat zijn gedrag wordt bepaald door de eisen van zwakke, principeloze en veelal luidruchtige mensen. Zulke mensen durven niet alleen te staan in hun zonden. Ze vinden voldoening en een vals gevoel van veiligheid in het feit dat de ondeugden waarvan ze weten dat ze verkeerd zijn, bijna universeel worden beoefend. Het feit dat er ook maar één persoon is die niet doet wat zij doen, bederft hun voldoening en verstoort hun gevoel van veiligheid. Zij kunnen niet gelukkig zijn tenzij iedereen even goddeloos is als zij. Het is gevaarlijk om mensen te volgen die roepen: “Kom op, wentel je met mij in de modder.”

Wanneer de moraal van een Christen wordt aangevochten, mag hij zich niet superieur en arrogant gedragen. Het enige wat hij hoeft te doen, is zijn tegenstander laten weten dat hij handelt naar de principes die hij niet van plan is op te geven. Daarmee zou de kwestie moeten zijn afgedaan, omdat het boven elke discussie staat. Een dergelijk antwoord kan in eerste instantie minachting oproepen vanwege de berisping die daarin besloten ligt, maar na verloop van tijd zal het respect opleveren. Het is een echte eer om beschouwd te worden als iemand met principes en overtuigingen die daar onder alle omstandigheden voor opkomt. Zonder duidelijke principes is een consistent moreel leven onmogelijk. Wanneer dit goddelijke principes zijn, zullen ze de moraal van elke Christen in militaire dienst beschermen.

Het belang van gebed

Wat betreft gebed worden we geconfronteerd met een van de belangrijkste aspecten van het nieuwe leven in Christus Jezus. Gebed is werkelijk de levensadem van de Christen. En net zoals niemand zijn dagelijkse ademhaling in een paar minuten 's ochtends of 's avonds kan doen, kan iemand ook niet zijn dagelijkse gebed in één of twee keer per dag doen.

Het lijkt inderdaad vreemd dat, nadat de Here Jezus zo eenvoudig en nadrukkelijk heeft onderwezen: “Maar gij, wanneer gij bidt, ga in uw binnenkamer, sluit uw deur en bid tot uw Vader in het verborgene; en uw Vader, die in het verborgene ziet, zal het u vergelden”,⁵ mensen ooit zouden gaan denken dat zo'n gebed een verloochening van de Here is. Toch is dit wat sommigen zeker doen. Een voorbeeld hiervan zien we in de vermaning in het eerder genoemde boekje, dat de soldaat elke avond moet knielen en bidden in het bijzijn van iedereen die zich in de tent, barak of op het schip bevindt. De religieuze extravert zou waarschijnlijk een zekere voldoening vinden in het knielen in het openbaar en het uitspreken van zijn gebeden zodat iedereen het kan zien en horen, maar de meeste mensen van God zouden terecht terugdeinzen voor een dergelijke vertoning. Weigeren dit te doen is geen verloochening van de Heer, want zijn instructies met betrekking tot gebed vereisten een volledige afwezigheid van uiterlijk vertoon. De vermaning dat “mensen altijd moeten bidden” en de aansporing om “onophoudelijk te bidden” laten duidelijk zien dat echt gebed bestaat uit het voortdurend een beroep doen op God. Gebed tot een handeling of een ritueel maken dat bij bepaalde gelegenheden moet worden uitgevoerd, is de waarheid van het gebed volledig missen. Bepaalde vaste tijden voor gebed zijn goed, maar het zal voor de christelijke soldaat niet gemakkelijk zijn om die te vinden en vol te houden. Evenmin zal hij een letterlijke “kamer” kunnen vinden waar hij zich kan terugtrekken om te bidden, maar hij kan elk moment van elke dag een beroep doen op de bronnen van

---

⁵ Mattheüs 6:6.

God, en elke nacht kan hij liggend op zijn bed of op de grond in het geheim tot God bidden. Hij kan zijn eigen kamer maken door alles om hem heen buiten te sluiten en zich op te sluiten met God.

Niemand in welk beroep dan ook heeft Gods hulp harder nodig dan iemand die in militaire dienst is. Er worden ongetwijfeld ongewone eisen gesteld aan kracht en geest. De weg zal ongetwijfeld soms buitengewoon ruw zijn en de ontberingen die men zal ondervinden zijn te talrijk om op te noemen. Hij moet gescheiden zijn van zijn dierbaren, hij zal eenzaamheid en gevaar ervaren en zelfs met de dood worden geconfronteerd. De Christen in militaire dienst zal de kracht, macht, wijsheid en bemoediging moeten kennen die het deel is van hen die hebben geleerd om zonder ophouden te bidden, die te allen tijde een beroep doen op God voor elke behoefte, net zoals hij een beroep doet op de lucht om te ademen. Zulke gebeden kunnen nooit formeel zijn. Ze hebben geen 'juiste opening en afsluiting'. Hun ongepolijste eenvoud spreekt mensen niet aan die gefascineerd zijn door rituelen die door mensen zijn bedacht. Ze bestaan niet uit vrome clichés en afgezaagde religieuze uitdrukkingen die zo kenmerkend zijn voor veel gebeden van vandaag. Maar het is de eenvoudige roep van iemand in nood. Het verheugt de Vader en het resulteert in een vrede die mensen die het ervaren in verwondering en lofprijzing doet staan.

God is voor ons

Deze woorden van advies zijn fragmentarisch. Er is geen poging gedaan om een handleiding voor het leven of een ethische code voor christenen in militaire dienst te presenteren. De dingen die uiteen zijn gezet zijn slechts suggesties, bedoeld om het denken in deze richting te stimuleren. Ze zijn geschreven in het vertrouwen dat er velen in de strijdkrachten dienen die een leven willen leiden dat God welgevallig is. Voor al deze mensen heb ik nog een laatste woord. Als er een oprecht verlangen is om een God welgevallig dagelijks leven te leiden, om te leven en te wandelen als een mens die gelooft in Jezus Christus, om rein te leven, om een oprecht gebedsleven te onderhouden, dan kan op dit feit worden vertrouwd: God staat aan uw kant. Hij is voor u in deze dingen. Zijn middelen staan tot uw beschikking. U kunt op God rekenen.

Veilig in Jehova's hoede,
Geleid door Zijn heerlijke arm.
God is Zelf mijn toevlucht, Een huidige hulp van gevaar.
Angsten kunnen mij soms kwellen. Verdriet kan mijn ziel verontrusten:
God is mijn kracht en mijn deel, God mijn overvloedige vreugde.

Veilig in Jehova's hoede,
Veilig in het uur van de verleiding,
Veilig te midden van gevaren, Beschermd door almachtige kracht.
Veilig wanneer de storm woedt, Veilig ook al is de nacht lang:
Zelfs wanneer mijn hemel het donkerst is,
Is God mijn kracht en mijn lied.

(Gedicht van Sir Robert Anderson)